

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek

24ste zondag door het jaar, 14/15 september 2024¹

Weer aardrijkskunde vandaag: Jezus trekt met de leerlingen naar de dorpen rond Caesarea van Filippus. Ook nu weer niet zonder betekenis. Die stad lag dichtbij de Hermon: een hooggelegen landstreek in het Noorden. Daar bevinden zich ook de bronnen van de Jordaan, de enige rivier in het het land. Daar vind je de bron van leven, levend water. Daar vindt het beslissende gesprek plaats tussen Jezus en zijn leerlingen. Terug naar de bron van je leven, je roeping, de gezamenlijke weg van Jezus en de apostelen.

Hoog in het gebergte, ver van de drukte beneden, durft Jezus het aan zijn vraag te stellen.

De stad heet Caerarea van Filippus. Gebouwd door de vorst Filippus ter ere van Caesar, keizer Augustus. Een monument, een gedenkteken deze stad van menselijke macht en grootheid.

Daar stelt Jezus zijn vraag: wie zeggen de mensen dat Ik ben; wie zeggen jullie dat Ik ben?

Oef, dat is een kwetsbare vraag. Zou u, zou jij, zou ik het durven mij zo kwetsbaar te maken? Deze passage uit het evangelie van Marcus vormt het hart van het evangelie. Wie zeg ik dat Jezus is? Wie is Hij, nog belangrijker: wie is Hij voor mij?

¹ Jesaja 50, 5-9a; Jakobus 2, 14-18; Marcus 8, 27-35

Lange tijd kun je leunen op de meningen, de opvattingen, de namen van anderen. Dat doen de apostelen ook. Zij geven weer wat zij horen, wat de mensen over Jezus, over wie Hij is: 'Johannes de Doper, Elia, een van de profeten.'

Maar nu vraagt Jezus het aan hen, de mannen die Hem dagelijks volgen en nabij zijn.

Wil je dat wel weten, wat mensen van je denken? Kun je dat aan?

Met enige angstige bewondering lees ik over hooggeplaatste mensen, politici, presidentskandidaten, bisschoppen, de paus. Wat er wel niet gezegd wordt over die man. Gelukkig veel positiefs, maar ook *bergen* kritiek, soms helaas niet alleen op zijn meningen en daden gericht, maar ook scherp gericht op zijn persoon. Hoe houdt een mens dat vol, kruipt dat niet onder je huid, word je niet ontmoedigd over zoveel meningen over jou?

Jezus durft de vraag eerlijk voor te leggen aan zijn leerlingen.

Wist Hij dan niet wie Hij was?

Volgens mij wel.

Maar wat heb je eraan alles over jezelf te weten, als anderen je niet herkennen, erkennen, bevestigen, aanvaarden? Zo kwetsbaar stond dus ook de Messias, de Zoon van God, *Jezus* in de wereld.

Hij - waarlijk God en waarlijk mens - is zo kwetsbaar in de wereld gekomen als wij allemaal. Dat geeft ons moed. Zijn grootheid, zijn godheid bewijst Hij door zijn kwetsbare eenvoud.

Hoe ver die kwetsbaarheid ging legt Jezus zijn leerlingen en ook ons uit. Denk maar niet dat mijn toekomst die van keizer Augustus zal zijn, machtig vorst, wonend in weelde van paleizen, zoals daar in Caesarea aan de bronnen van de Jordaan. Nee, Hij zal veel moeten lijden, verworpen worden door zijn eigen godsdienstige leiders, ter dood gebracht door de Romeinen, die mannen van Caesar Augustus.

Petrus, de woordvoerder van de kerkgemeenschap, moet er niets van weten. Hij wil niet in het gezelschap verkeren van een *looser*. Hij wil - lezen we ook op andere plaatsen - een mooie loopbaan aan de zijde van koning Christus. Blijf ik bij Jezus, bij mijn geloof, bij de kerk, Christus' Lichaam op aarde, als het tegenzit, als het vuur van mijn geloof kwijnend is, als velen of zelfs de meerderheid het geloof loslaat? Of ga ik met Jezus die moeizame weg door de tijd?

Wie zeg jij dat Ik ben?

We gaan even terug naar de bron van ons geloof. Ieder van ons is op zijn of haar eigen manier tot geloof gekomen. Met de papelepel ingegoten of later

ontdekt. Of onderweg verloren, bijvoorbeeld omdat het nooit echt een persoonlijke keuze is geworden.

En misschien weer gelouterd, beproefd, teruggevonden. Mogen wij Jezus als de Messias, de Christus volgen, op dagen van vreugde en enthousiasme en als de dagen komen waarin we met Hem een kruis moeten dragen. Dat wij ons dan door Hem gedragen mogen weten, die ons voorgaat naar de dag van de opstanding.

Amen.

pastoor Nico van der Peet